
Van de voorzitter

Beste Vrienden,

Ik zit thuis nog helemaal na te genieten van de EK Indoor te Praag. Nederland was daar met een atletenploeg van 17 personen aanwezig. Een zeer grote afvaardiging dus, die de hoge verwachtingen meer dan waar maakte.

Al op dag 1 van het toernooi pakte (oud-Jeugdfondsatlete) Maureen Koster in een razend spannende 3000 meter de bronzen medaille. Na de vele valpartijen op voorgaande toernooien dan eindelijk succes in de vorm van een medaille op een groot internationaal toernooi!

Maar op de slotdag van de EK Indoor sloeg Nederland helemaal haar slag. GOUD voor Dafne Schippers op de 60 meter en Sifan Hassan op de 1500 meter, BRONS voor Thijmen Kupers op de 800 meter en BRONS voor (oud-Jeugdfondsatleet) Eelco Sintnicolaas op de zevenkamp.

Voor dergelijke Oranje atletieksuccessen moet teruggegaan worden naar eind jaren '80 met de 'gouden generatie' Cooman-Van Hulst-Kulker-Maas-Mellaard, waar ik zelf toen bij was als begeleidend sportarts. Nu dus als Oranjefan, wat ook een speciale gewaarwording was. Het is jammer dat het zich laat aanzien, dat er in 2015 niet nog een Oranjefan-reis naar het WK in Beijing wordt georganiseerd.

Gelukkig zullen er wel Vriendentrefpunten worden georganiseerd. Zo:

- heeft Kris Vasse zich bereid verklaard het Fietsweekend te organiseren op 5 en 6 september. Zie voor verdere informatie bladzijde 23 in deze Vriendenband;
- heeft Aart Veldhoen de organisatie van de Golfdag op zich genomen. Zij verzorgen zelf de communicatie daarover naar de (potentiële) golfers onder de Vrienden. Zie ook bladzijde 11 in deze Vriendenband;
- is Riet van der Enden met hulp van Ellen van de Bunt alweer druk bezig de jaarlijkse reünie te organiseren. Dit jaar zal deze reünie op 31 oktober plaatsvinden. Noteer alvast de datum in uw agenda! Nadere informatie over de ALV en de reünie zal in de volgende Vriendenband geplaatst worden.

Bovendien zullen er weer Vriendentrefpunten bij de verschillende wedstrijden worden gehouden.

Ik hoop u van de zomer weer te zien bij een van de Vriendentrefpunten.

Els Stolk, voorzitter

Van het secretariaat

Adres secretariaat:

Kees de Kort, Lange Trekke 17, 5071 TR Udenhout

Tel.: 013 5112583 of 06 10150009

E-mail: secretaris@vriendenvandeknau.nl

Nieuwe leden

- Gerfred Greveling heeft zich aangemeld als donateur. Hij is diverse jaren in De Vriendenband adverteerder geweest van CareworX, sportfysiotherapiepraktijk;
- Yvonne van Dorp, Clusiushof 186, 2341 PX Oegstgeest, e-mail yvonne.vandorp@yahoo.com, tel. 06-49758395, geboren op 6 januari 1966. Yvonne werd diverse malen Nederlands kampioen. Zij beoefende de onderdelen 100 m, 200 m, 400 m en verspringen. Ze deed mee aan de OS in 1988 in Seoel op de 400 m en 4x100 m, ook nam ze deel aan de EK voor de jeugd op de 200 m. Totaal deed ze aan 23 interlands mee. Voor meer gegevens: http://nl.wikipedia.org/wiki/Yvonne_van_Dorp. Zie verder ook blz. 38.

Opzegging lidmaatschap

- Iris Waanders heeft haar lidmaatschap opgezegd.

Wijzigingen

- Henk Snepvangers heeft een nieuw adres binnen dezelfde woonplaats Oeffelt. Het is geworden Tiendplein 19, 5441 BB.

Ledeninformatie (blijde gebeurtenissen, ziekte e.d.)

- Op 13 februari 2015 is Olga Commandeur getrouwd met Frank Maanders.

Het gelukkige bruidspaar.
(foto Peter Maanders)

Opmerking: graag bij een adreswijziging of wijziging van e-mail er rekening mee houden dat je de wijziging niet alleen stuurt naar de Atletiekunie, of naar het secretariaat van een vereniging die rechtstreeks is gekoppeld aan de database van de Atletiekunie, maar ook naar het secretariaat van de Vrienden. Wij krijgen wijzigingen namelijk niet automatisch door van de Atletiekunie.

⚡ **GOUD** ⚡

TOPPERS IN LEIDEN

Atletiekbaan
de Leidse Hout

GOUDEN SPIKE 13 JUNI 2015
WWW.GOUDENSPIKE.NL

Ter nagedachtenis van Gerda van der Kade-Koudijs

Nog geen drie jaar geleden stond zij op de cover van ons blad, naar aanleiding van het feit dat zij zich had laten interviewen door Wim van der Graaf en Chris Konings, de enige keer dat zij zoiets had toegestaan, want voordien had zij tientallen jaren lang elk interview consequent geweigerd. Op 19 maart 2015 overleed zij op een door haarzelf gekozen tijdstip in haar woonplaats Almelo, 91 jaar oud, Gerda van der Kade-Koudijs.

Geboren in Rotterdam op 29 oktober 1923, was Gerda van der Kade-Koudijs het langst levende lid van de 4 x 100 meter estafetteploeg die tijdens de Olympische Spelen van 1948 in Londen goud veroverde. Samen met Xenia Stad-de Jong, Nettie Witziers-Timmer en Fanny Blankers-Koen werd zij door die Olympische titel op slag een nationale bekendheid. Op zich was dat opmerkelijk, omdat twee jaar eerder de toen nog ongehuwde Gerda Koudijs al twee gouden medailles had veroverd op de Europese kampioenschappen in Oslo. Zij won daar het verspringen en maakte er ook deel uit van de zegevierende estafetteploeg op de 4 x 100 meter. Tegenwoordig zouden alle kranten daar vol van hebben gestaan, maar vlak na WO II werden deze prestaties min of meer voor kennisgeving aangenomen.

Gerda van der Kade-Koudijs in mei 2012.
(foto Rob Weeda)

Dat Gerda van der Kade-Koudijs een atlete van wereldniveau was, wordt bovendien bewezen door het feit, dat zij tussen 1944 en 1948 driemaal deel uitmaakte van een estafetteploeg dat een wereldrecord verbeterde. Op nationale kampioenschappen veroverde zij in de periode van 1942 tot en met 1952 niet minder dan negentien medailles, waarvan er overigens ‘maar’ drie goudgekleurd waren. Alleen op de 200 meter en bij het verspringen werd zij kampioene. Wat dat betreft had zij de pech, dat haar atletiekcariëre samenviel met die van Fanny Blankers-Koen. Ze stond ook altijd in de schaduw van haar illustere landgenote. Over haar Olympische gouden medaille zei ze ooit: “Wij deelden natuurlijk in de vreugde, maar toch meer als decor.”

Gerda van der Kade-Koudijs, die aan de academie in Den Haag de opleiding voor lerares lichamelijke opvoeding had gevolgd en daarbij een jaargenote was van Bram Leeuwenhoek, de latere trainer en chef de mission van de Nederlandse ploeg bij verschillende Olympische Spelen in de jaren zeventig en tachtig, zette in 1953 een streep onder haar eigen atletiekloopbaan. Toch bleef zij, na haar verhuizing naar Drachten, waar haar echtgenoot Kees van der Kade als psycholoog was verbonden aan de vestiging van Philips, als trainster en medeoprichtster van AV Impala nog geruime tijd aan de atletiek sport verbonden. Over haar eigen loopbaan sprak zij toen al jaren niet meer. Verzoeken van journalisten, die aan het bondsbureau van de KNAU waren gericht, werden consequent met NEE beantwoord.

Wim van der Graaf, al sinds de oprichting van AV Impala lid van deze club, was op 24 maart jl. aanwezig bij de crematieplechtigheid in Almelo, die in besloten kring plaatsvond. Hoezeer zij had gezwegen over haar eigen atletiekverleden bleek wel uit het feit, dat de mensen van het verzorgingstehuis waar Gerda van der Kade-Koudijs het laatste deel van haar leven doorbracht, niets wisten van haar atletiekverleden. Volgens Gerda's oudste dochter Hyke had haar moeder daarover ooit eens gezegd: "Dat is niet iets om trots op te zijn. Dat was gewoon talent en daar heb ik wat mee gedaan."

Piet Wijker

**Voor realisatie van strategische
bedrijfscommunicatie, pakkende
(web)teksten en doeltreffende
communicatiemiddelen**

**make my
bizniz**

Mieke de Jong - Van der Kolk
06 23993429
mieke@makemybizniz.nl
makemybizniz.nl

Rotterdam

Wat moeten wij nu toch aan met Rotterdam? Het is op zich een stad om trots op te zijn. Het heeft zich vanuit de puinhoop die de nazi's er in de Tweede Wereldoorlog van hadden gemaakt, schitterend herbouwd en verder ontwikkeld. De haven is al jarenlang de belangrijkste van Europa en behoort tot de grootste ter wereld, de skyline telt tegenwoordig ettelijke wolkenkrabbers en de Erasmus-brug is gewoon een plaatje. Om over die spectaculaire Markthal, die koningin Maxima vorig jaar oktober opende, nog maar te zwijgen.

De Markthal in 2015, gezien vanaf de Binnenrotte.
(bron: Wikipedia)

Als liefhebbers van de atletieksport worstelen wij echter al jarenlang met ambivalente gevoelens waar het Rotterdam betreft. Aan de ene kant staat de Rotterdamse regio vrijwel garant voor een constante aanwas van Nederlandse toppers, voornamelijk op sprintgebied. Aan de andere kant beschikt de stad anno 2015, zo groot als ze is, nog steeds niet over een atletiekaccommodatie waarop je een groot atletiekevenement kunt organiseren. En dat is toch opmerkelijk voor een stad die zich maar al te graag ook als sportstad profileert.

Drie banen

Van oudsher heeft (inmiddels is 'had' hier meer op zijn plaats) Rotterdam drie atletiekbanen. Hiervan is de vrij centraal gelegen Nenijsbaan de bekendste, omdat daar in het verleden diverse grote wedstrijden zijn georganiseerd waar velen van ons nog dierbare herinneringen aan zullen koesteren. De uit verschillende verenigingen voortgekomen fusievereniging Rotterdam Atletiek heeft er zijn domicilie. Dan is er de accommodatie Langedijk in de Rotterdamse wijk Kralingen, sinds mensenheugenis de thuisbasis van PAC. En tenslotte is er dan nog het sportcomplex Varkenoord in Rotterdam-Zuid, dat al jarenlang voornamelijk als trainingsaccommodatie fungeerde.

Nadat het kunststof als toplaag voor atletiekbanen in de jaren zeventig in opkomst was gekomen (zie ook het artikel van Gerard Lenting hierover in de Erfgoedrubriek, elders in dit blad), duurde het tot ver in 1983, voordat de Nenijsbaan als eerste Rotterdamse atletiekbaan van een kunststoflaag was voorzien. Op 11 september 1983 werd de openingswedstrijd gehouden. Daar waren jaren van onnoemelijk veel overleg aan

voorafgegaan, waarbij de in het leven geroepen plaatselijke accommodatiewerkgroep, met daarin onder anderen ons lid Huug Fischbuch, zich terecht sterk maakte voor een 8-laansaccommodatie met een overdekte tribune, deugdelijke kleed- en kantineonderkomens en verdere opstellen. Het werd na veel politiek gesteggel uiteindelijk, tot grote teleurstelling van de atletiekwerkgroep, een ‘uitgeklede’ versie van het oorspronkelijke plan, een 6-laansbaan zonder al te veel toeters en bellen. Huug Fischbuch heeft die geschiedenis eerder, ter gelegenheid van de ingebruikname in 2012 van het gerenoveerde krachthonk van Rotterdam Atletiek, uitgebreid uit de doeken gedaan in De Vriendenband van februari 2013.

De Nijjtoabaan zoals hij er nu bijligt, mooi kunststof weliswaar, maar toeschouwers kunnen er niet terecht. (bron: Internet)

Zo mocht de Nijjtoabaan dan zijn omgetoverd tot een fraaie kunststofbaan, de faciliteiten om er een grote wedstrijd op te organiseren, ontbraken. In 1990 vond er weliswaar nog eenmaal een Nederlands kampioenschap op plaats, waarbij voor de toeschouwers enkele tijdelijk opgestelde, onoverdekte tribunes waren neergezet, maar volgens de tegenwoordig geldende normen is de baan in de ogen van Fischbuch zelfs ongeschikt voor landelijke competitiewedstrijden.

Nieuwe poging

Logisch dus dat, toen er plannen ontstonden om vervolgens ook de baan aan het Langepad van een kunststofoplaag te voorzien, het bestuur van PAC contact opnam met Huug Fischbuch. “Die vroegen toen aan mij: *wil je het ontwerp-concept maken voor een nieuwe 8-laansbaan aan het Langepad?* En dat heb ik toen gedaan.” Fischbuchs ontwerp, een 8-laansaccommodatie, inclusief overdekte tribunes met daaronder ruimte voor indoortraining, krachtraining, enz., gemaakt in overleg met de accommodatiecommissie van de KNAU, werd door het bestuur van PAC woordelijk overgenomen in haar pleitnota voor de gemeente, getiteld: ‘Een kunststofaccommodatie aan het Langepad, een bittere noodzaak’. Op die manier werd een nieuwe poging ondernomen om het stadsbestuur ervan te overtuigen, dat nu toch echt moest worden gekozen voor een baan die geschikt zou zijn voor het organiseren van NK’s en andere grote wedstrijden.

Bittere noodzaak of niet, het mocht allemaal niet baten. Het stadsbestuur hield ten tweeden male de hand op de knip en deed slechts het hoogst noodzakelijke: het vervangen

van de bestaande sintelbaan door een 6-laans kunststofbaan, wederom zonder tribunes, om over de verdere wensen van PAC maar te zwijgen. Een teleurgestelde Fischbuch: “Net als de Nenijto dus niet geschikt voor NK’s of landelijke competitiewedstrijden.” Zo er hier al sprake was van een mijlpaal, dan is dat de vaststelling dat met de totstandkoming van deze baan (we hebben het intussen over 1996) de honderdste kunststofbaan in Nederland een feit was (zie ook eerder genoemd artikel van Lenting).

Onwaardig

En dan was daar dus ook nog Varkenoord in Zuid. Lange tijd gebeurde er helemaal niets. De baan, die al in de jaren tachtig in niet al te beste staat verkeerde, toen daar ten tijde van de renovatie van de Nenijto baan op moest worden getraind, had sindsdien liggen verpieteren, waardoor er nauwelijks nog van een ‘atletiekaccommodatie’ kon worden gesproken. Huug Fischbuch: “Het was een hele slechte baan. Vooral in de winter, nou ja, dan stond-ie of onder water, of we mochten er gewoon niet op. Als het gesneeuwd had,

De deplorabele staat van de Varkenoordbaan is hier goed zichtbaar. Maar ook, hoeveel ruimte er is om er iets moois van te maken. (foto Huug Fischbuch)

dan mocht je er niet op, als het gevroren had, mocht je er niet op. Nou, bij regen kon je er vanzelf niet op. Dus als wij daar dan in de winter trainden – ik was er toen trainer van de A/B-jeugd, van de jongens – dan moesten we de weg op. Dan liepen we daar dus op de fietspaden te trainen. Het is altijd echt alleen maar een trainingsbaantje geweest.”

Denk nu niet, dat er geen talent afkomstig is van Varkenoord. Want dat is beslist wel het geval. Het gaat hier echter niet om atleten, maar om voetballers. “Dat Varkenoord is een heel complex. Het eerste elftal van Feyenoord heeft daar twee trainingsvelden. De voetbalvereniging Overmaas zit er, DHZ zit er, nou ja, nog een aantal voetbalverenigingen, de jeugd van Feyenoord voetbalt er ook, de amateurtak van Feyenoord zit er in een hoek. Het is echt een heel groot complex”, legt Fischbuch uit.

Ambitieuus..., of toch niet?

Na een jarenlange windstilte op het gebied van de Rotterdamse atletiekaccommodaties werd er in 2013 ineens bekendheid gegeven aan een ambitieus plan, dat inhield dat men bijna 100 miljoen wilde gaan besteden om Varkenoord om te toveren tot een stadionpark, inclusief een ijsbaan, een 8-laans atletiekbaan met 9 sprintbanen, een multifunctioneel sportcentrum met daarin ruimtes voor indooratletiek, krachtsport en diverse verenigingsruimtes. Het leek te mooi om waar te zijn en dat was het waarschijnlijk ook, want na enige publiciteit hierover werd het daarna al gauw weer akelig stil.

Totdat begin dit jaar werd bekend gemaakt, dat de Rotterdamse gemeenteraad inmiddels zijn goedkeuring had gegeven aan de geplande nieuwe atletiekbaan op Varkenoord, inclusief een indoorhal. Het merkwaardige van het verhaal zit 'em echter in het feit, dat de nieuwe baan is gepland op de plek waar nu voetbalvereniging Overmaas actief is! En die club weigert vooralsnog zijn handtekening ter goedkeuring te zetten, ten eerste omdat de club gewoon niet weg wil van de huidige locatie en ten tweede omdat er zich ook vastgoed op dit terrein bevindt dat eigendom is van Overmaas. Fischbuch: "Dat zou dan dus eerst onteigend moeten worden."

"Waarom moeilijk doen als het makkelijk kan?", verzucht Huug Fischbuch intussen vertwijfeld. Die vraag heeft hij inmiddels ook gesteld aan de projectleider van de geplande sportcampus. Als antwoord heeft hij hierop te horen gekregen, dat men de atletiekvoorziening aan de noordkant van het complex wil gaan aanleggen, met de indooraccommodatie er direct naast, omdat men verwacht dat er vlakbij onderwijsgebouwen gevestigd zullen gaan worden en een atletiekvoorziening in de directe nabijheid van die gebouwen als zeer wenselijk wordt beschouwd. Tussen neus en lippen door werd hem daarbij tevens verteld, dat er – opnieuw – geen tribuneplaatsen zijn voorzien in de plannen. Je begint je zo langzamerhand toch werkelijk af te vragen wat Rotterdam eigenlijk voor problemen heeft met toeschouwers van atletiekwedstrijden..!

Sintels als onderlaag voor rijbaan

Intussen is onlangs de oude top laag van de Varkenoord-atletiekbaan met bulldozers verwijderd. Zou men dan toch tijdig het idiote van bovenstaande gedachtegang hebben ingezien en eieren voor zijn (gemeente)geld hebben gekozen? Huug Fischbuch: "Nee hoor. Daarvan gaan ze over het gras een rijbaan aanleggen naar dat terrein van Overdaas toe. Ter voorbereiding op wat ze daar moeten gaan afbreken. Want nu ligt dat terrein aan een weggetje waarop twee auto's elkaar niet kunnen passeren. Een heel smal toegangspadje dus. Toen ik ze vroeg hoe lang het dan allemaal ging duren, voordat met dat afbreken kon worden begonnen, werd mij gezegd dat er nog wel twee jaar overheen kon gaan! Tjonge jonge, ik word er echt helemaal ziek van."

Rotterdam denkt intussen, dat op de nieuwe accommodatie in de toekomst wel een NK georganiseerd kan worden. Zonder toeschouwers dus. 'Dream on', Rotterdam!

Piet Wijker

“Springtime”

Wat een toepasselijk en prachtig woord hebben de Engelsen voor het mooiste seizoen van het jaar. De schuchterheid waarmee de natuur ontwaakt uit zijn kale en doodse bestaan brengt de mens in een vrolijke en wulpse stemming. Ondanks dat je er hunkerend naar uitziet ontspringt de lente verrassend maar ook grillig en voorzichtig met een bleek laag staand zonnetje dat net over de omheining en het struikgewas gluurt. De krokusjes en wilgenkatjes vormen de eerste getuigenis van een prille ontwakning uit een lange winterslaap. De positieve mens droomt van een prachtige zomer.

Soortgelijke gevoelens had ik altijd in de lentetijd als het nieuwe atletiekseizoen van start ging. Herfst en winter vormden een enigszins doodse geruisloze tijd om het nieuwe baanseizoen voor te bereiden. Door veel atleten werd er in gymlokaaltjes, over en op kastdelen gesprongen, in touwen geklommen, met medicin-ballen geworpen, op bospaden en in parken gedraafd om in het nieuwe baanseizoen te kunnen excelleren. Indooratletiek bestond nauwelijks; ergo ontbraken graadmeters die inzicht gaven over de stand van zaken.

Het wachten was op de lente waar de atleet, even schuchter als de natuur, een eerste indicatie kreeg over de stand der zaken. Veelal getooid in sweater en maillot werd vaak met incurante onderdelen het nieuwe seizoen ingeluid. Nieuwsgierig en hongerig werd zo het nieuwe, als dartele jonge veulens begroet. Een beeld en gevoel dat het gedicht hopelijk weergeeft.

Henk Snepvangers

Vriendengolftoernooi 2015

Beste Vrienden,

Op 6 augustus 2015 wordt weer de jaarlijkse golfdag georganiseerd. Deze zal plaatsvinden op Burggolf Haverleij, Leunweg 40 te 's-Hertogenbosch.

Het programma:

- 11.00 uur ontvangst met 'bossche' bol en koffie
- 12.00 uur start eerste flight
- Rond 17.00 uur binnenkomst spelers
- Om 19.00 uur prijsuitreiking en diner.

Kosten €80, - inclusief koffie, bol, greenfee, borrelhap, diner en prijzen.

Partners die niet golfen, maar toch aan verder alles deelnemen, betalen € 40,-. Inschrijven met exacte handicap vermelding voor 1 juli a.s. bij Aart Veldhoen:
aartveldhoen@gmail.com

Met sportieve groet,

Aart Veldhoen

Ikke en jij

Kun je je verplaatsen in een ander? Sommige mensen heel erg goed, anderen minder.

Als de ontwikkeling van een individu zich volgens ‘het normale gangbare patroon’ voltrekt, ontstaat dat vermogen zo rond het vierde, vijfde levensjaar. Als je opa of oma bent van kleinkinderen in die leeftijd en als er ook nog een jonger zusje of broertje daarvan is, kun je zelf een proefje doen, dat overtuigend het bewijs kan leveren. Het gaat zo:

Een kind van 2½ en een van 4½ zijn samen met jou in een kamer. In een doos zit een mooie bal en beide kinderen weten dat. Nu klets je de jongste met een smoesje uit de kamer. [“Ga jij voor oma eens even pakken uit de kamer hiernaast?”] Als het kind weg is, neem je de bal uit de doos en legt die in een mand, die ook, maar op een andere plaats, in de kamer staat. Het oudste kind ziet dat gebeuren. Dan komt de jongste weer terug. Je vraagt aan de oudste: “Waar denkt je broertje dat de bal is?” Nu zijn er twee mogelijkheden. Als de oudste zich nog niet in een ander kan verplaatsen, zal deze zeggen: “In de mand.” Wanneer wél begrepen wordt, dat de eigen verkregen kennis bij de ander niet aanwezig kan zijn, luidt het antwoord: “In de doos.”

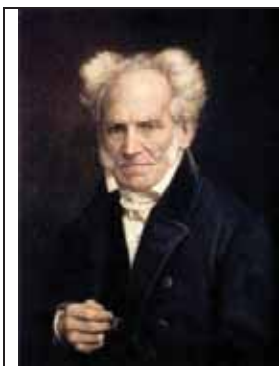
Zo zwart-wit begint het. Het vermogen is er nog niet, of al wel. Geleidelijk aan verandert dat. Later kom je minder vaak zwart-wit tegen, meestal is het een lichtere of donkerdere tint grijs.

Aristoteles (384 tot 322 voor onze jaartelling) was voorstander van het innemen van een middenpositie. Uitersten, laat staan extreme uitersten zijn niet goed. “Handel, zoals dat bij een situatie past.” schreef Aristoteles in zijn *Ethica Nicomechea*.

Als je dat zelf kunt, heb je er ook eerder begrip voor, als een ander in een vergelijkbare omstandigheid verkeert.

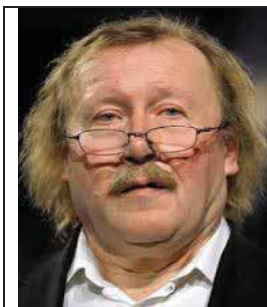
Daar kunnen we best heel ver in meegaan. Wij hebben vaak genoeg ervaren dat wanneer het tegenzat in een wedstrijd, daardoor het hoofd laten hangen de narigheid alleen maar vergrootte. Roekeloos, als een kip zonder kop een wedstrijd ingaan, werkte ook niet.

Arthur Schopenhauer (1788 tot 1860) was het daarmee eens. Hij bedacht de parabel van de stekelvarkens. In een koude winter kruipen ze dicht tegen elkaar aan om elkaar warmte te geven. Dan prikken ze elkaar en nemen weer afstand. Krijgen ze het weer koud, kruipen ze weer tegen elkaar aan, enzovoort. Tot ze uiteindelijk de juiste afstand vinden, de middenweg tussen kou en elkaar prikken. Zo gaat het ook met mensen. Als ze te dicht bij elkaar komen, irriteren ze zich aan de onaangename eigenschappen die een ander nu eenmaal ook heeft, maar het wordt wel eenzaam als ze te ver bij elkaar vandaan blijven. Het midden vinden!

Dit al bracht mij bij de vraag waarom uitgerekend terroristen uit bepaalde landen kennelijk 'zo graag' zelfmoordaanslagen plegen. Helaas hebben we ook dit jaar daarvan weer een aantal verschrikkelijke voorbeelden ervaren. Zelfs meisjes van nog geen tien jaar oud worden ingezet.

Bij die gedrevenheid van daders kan "ikke" mij niet bepaald in "jij" verplaatsen. Zelfmoord is wel het meest extreme uiterste dat een mens voor zichzelf kan opzoeken en bepaald geen middenweg! Zo'n daad zou het product moeten zijn van een 'war of terror'. Echte of vermeende onacceptabele omstandigheden brengen voortrekkers zover dat zij andere mensen weten te overtuigen van de noodzaak om er tegen op te treden, tot en met het opofferen van het eigen leven. Waarbij die anderen natuurlijk ook zelf overtuigd moeten zijn van nut en noodzaak van hun voorgenomen actie.

De hedendaagse Duitse filosoof **Peter Sloterdijk** (geboren in 1947) vindt 'war on terror' maar een nonsens-formulering. Hij noemt terrorisme een criminele handelingswijze. Terroristen staan voor eenzijdig geweld dat in niets op een project lijkt. Is dus ook niet te bestrijden.

Wie terrorisme voorstelt als gevaar voor de vrije wereld, bedrijft volgens Sloterdijk retoriek. Presidenten, ministers, kamerleden en andere 'opwindings-makelaars' rechtvaardigen er hun acties mee en gebruiken het als middel om zich te profileren.

Maar ja, als geen ander weten atleten dat elke medaille twee kanten heeft. Probeer je daarom eens in de volgende situatie in te leven:

Om je heen zand, zand, zand. Gegrild wordt alleen ezelsvlees op kamelenmest. Varkensvlees is verboden.

Eten alleen met de rechterhand, terwijl je je achterste slechts met je linkerhand mag afvegen. (WC papier mag je niet gebruiken; alsof het leven nog niet gecompliceerd genoeg is.)

Buitenlandse muziek is verboden. Radio ook. Televisie kijken, internet is niet toegestaan.

Alcohol is verboden. Bars mogen dus hoe dan ook niet bestaan.

Vrouwen dragen jurken, die eruitzien als zakken en ze zijn altijd gesluierd.

Iemand anders zoekt een echtgenote voor je uit. Echtscheiding is volledig onbestaanbaar.

Seks voor het huwelijk? Vergeet het maar! Er zijn natuurlijk ook geen prostituees.

Sport, het stadion, openbare feestjes enz.: allemaal verboden.

En dan....., dan hoor je op een zeer overtuigende manier vertellen, dat je na je dood in het paradijs komt, waar je alles krijgt, wat je op aarde mist.....

Nu begrijp ik het!! Gelukkig, wij hebben al dit soort beperkingen niet. Wij hebben ook zo'n soort beloning niet nodig. Want wij hebben atletiek.

Maar juist in atletiek kom je Ikke en jij vaak tegen.

NK Indoor 2015, hoogspringen vrouwen en verspringen vrouwen. Bij hoog veel snelle afvalsters, waardoor de eindfasen van beide wedstrijden bijna op het zelfde moment plaatsvonden.

Als Dafne Schippers (ver) en Nadine Broersen (hoog) haast tegelijk aan de beurt zijn, krijgt een van beiden niet de aandacht die zij verdient. Dus is de verspringbak klaar, maar blijft de pylon nog even staan. Of andersom. De atlete die aan de beurt is, maar nog niet “mag”, wel klaar is voor de poging, zou dan best wat geïrriteerd kunnen reageren. “IKKE wil NU springen, waarom kan dat niet?”

Ja, tijdens een wedstrijd mag een atleet oogkleppen op hebben en voor het eigen belang gaan.

IKKE in plaats van IKKE EN JIJ is dan heel begrijpelijk.

Als je zo naar een wedstrijd kan kijken, wordt zelfs een korte pauze in het programma spannend!

Hugo Tijsmans

Vegatest

Met de VEGATEST- methode kunnen uitspraken worden gedaan over zwakke organen, belasting door pesticiden of insecticiden, een gebrek aan bepaalde stoffen, aanwezige parasieten, vergiftiging met zware metalen overgevoeligheid voor bepaalde levensmiddelen en allergische reacties.

Vegacheck

Met behulp van de Vegacheck wordt van verschillende gebieden in het lichaam de reactie op prikkels gemeten. Wanneer het lichaam te sterk of te zwak op een prikkel reageert, is er sprake van een storing in het lichaam die ziekteverschijnselen oproept of kan gaan oproepen.

Quantumfysica

In 60 seconden meten welke tekorten er zijn.

072-5156782 • www.marjabak.nl
marja.bak@gmail.com

Er is in vijftig jaar veel veranderd in onze vaderlandse atletieksport. Sintelbanen werden kunststofbanen, amateurregels die bepaalden dat je aan atletiekprestaties geen cent mocht verdienen, werden overboord gegooit, de trainingsaanpak professionaliseerde, vrouwen werden toegelaten tot steeds meer atletiekonderdelen die voorheen alleen voor mannen leken te zijn weggelegd en de prestaties gingen, op enkele uitzonderingen na, aanzienlijk vooruit. Eén ding bleef in die halve eeuw echter vrijwel onveranderd: de ontvangst op het paleis door de koningin – tegenwoordig koning – na afloop van aansprekende Olympische prestaties met voor sommigen, afhankelijk van hun prestatie, een onderscheiding als beloning.

Mieke Sterk ondervond een dergelijke huldiging na afloop van de Olympische Spelen van 1968 in Mexico waar zij, het zij nog maar eens gezegd, samen met Wilma van Gool-van den Berg, Truus Hennipman-Cruiming en Corrie Bakker vierde was geworden op de 4 x 100 meter estafette. Verrukt was zij er, eufemistisch uitgedrukt, niet van.

“Het was zó stompzinig! De sporters zaten – moet jij je voorstellen – aan langwerpige tafels. En dan was er één ronde tafel. Daar stond Frits de Ruijter dan bij te begeleiden. En dan had de majesteit per tafel zeven tot tien minuten uitgetrokken om te praten met al die te onderscheiden sporters. Dus dan werd je opgeroepen en dan stond Frits de Ruijter daar en die zei dan: *majesteit, dit is mevrouw*

Van Puffelen, majesteit, die is dit. En dan gingen we zitten.” Geïnspireerd door een oude foto legt Mieke uit, waar de koningin zat en waar een hofdame. Mieke: “Zegt die hofdame op zeker moment tegen mij: *ooh, wat heeft u keurig gekanood!* Dacht ze dat ik Mieke Jaapies was, hahaha. Begrijp je dat ik nooit zo gecharmeerd ben geweest van dit soort ‘events’?”

Om uw geheugen even op te frissen: kanovaarster Mieke Jaapies werd in Mexico achtste in de K1 en zesde in de K2-klasse.

Eén troost voor de huidige sporters: bij koning Willem-Alexander is de kans op een dergelijke persoonsverwisseling uiterst gering, al weet je het met hofdames natuurlijk nooit.

Mieke Sterk (foto Piet Wijker)

Piet Wijker

Global Sports Communication

- Expert management of world class athletes
- Advising and organising athletic events
- Specialists in sports marketing and sponsoring

Global Sports
Communication

www.globalsportscommunication.nl

<https://twitter.com/GlobalSportsCom>

Nieuws van de Stichting Atletiekerfgoed

► Frans Luitjes

In De Vriendenband nr. 1 van 2015 was al melding gemaakt van een schenking, die kon worden opgehaald. Na inventarisatie van het materiaal kunnen we het verhaal afmaken. Wat na meer dan 50 jaar bewaren bij de familie overblijft is beperkt. Ook de tand des tijds is dan een factor van belang.

We hebben het plan voor een korte periode in de bibliotheek op Papendal enkele documenten, een paar foto's en wat artikelen te presenteren in een vitrinekast, toegankelijk voor bezoekers om nog een keer te "herinneren".

Overigens was er nog voldoende materiaal om de snelle, succesvolle, maar jammer genoeg korte carrière van Frans Luitjes te beschrijven.

De periode duurde van 1959 tot 1964, eerst voetbal, vervolgens bij "De Trekvogels" binnengepraat, waar hij is gebleven. Frans viel als junior al op met goede tijden. Zijn snelle start was het begin van een opgaande lijn in zijn sportieve ontwikkeling tot en met Tokyo 1964. Tevens was hij een goed voorbeeld van een topsporter en tegelijk een gedreven student (Economische Hogeschool, Rotterdam), die waarmaakt dat studie en sport uitstekend kunnen samengaan. Zijn studie vond hij het belangrijkste, gebruikelijk in die tijd. De sport moest hiervoor wel eens wijken. In de atletiek vond hij echter wel een gezonde uitlaatklep en de nodige ontspanning.

De periode 1963/1964 was de beste voor hem op sportief gebied. Zoals in De Vriendenband nr. 1 van dit jaar al vermeld, werd hij in 1963 Nederlands kampioen op de 100 meter mannen in 10,4 seconden (als junior). Hij liep direct een snelle 200 meter, de eerste keer in 21,6 seconden, later verbeterd naar 21,3. Frans was natuurlijk ook lid van het nationale 4 x 100 meter team met een nationaal record van 40,9.

Zijn ijver en inzet leverden hem een trainingsstage op via het sportfonds Leo van der Kar: een speciale sprintraining bij de Duitse sprinttrainer Bert Sumser (Frans bleef met hem na de stage in contact). Ook Lothar Paedelt ondersteunde hem en andere Nederlandse topatleten. Luitjes kreeg in 1964 de Herman van Leeuwenbeker uitgereikt.

foto Revue

Na alle positieve gebeurtenissen volgde in 1964 een tragische omslag. Bij hem werd een ernstige lymfeklierontsteking geconstateerd, welke voortdurende behandeling vereiste. Dat moet zijn prestatievermogen hebben beïnvloed. Uiteindelijk leidde dat een jaar later

tot zijn veel te vroege dood. Tokyo 1964 was desondanks “de belevenis van zijn leven”, zoals hij zelf verwoordde. Frans genoot ondanks zijn ziekte voluit met een kleine groep atleten en andere sporters, waar hij zich goed gevoeld heeft. De 100 meter ging eigenlijk mis. In een stromende regen en met een mindere start dan normaal bleef hij steken als 4^e in zijn serie met 10,6 seconden. Hij nam revanche op de 200 meter, met klinkende tijden: in de serie 21,1 , in de kwartfinale 21,4 en in de ½ finale 21,1 seconde. Hiermee evenaarde hij het “stokoude” Nederlands record van Chris Berger (1930) en van Tinus Osendarp (1936). Hij kwam ziek thuis van Tokyo en bleef voortdurend onder medische behandeling. Desondanks verkoos hij verder te werken aan zijn volgende sportieve doelen: de Universiade 1965, de EK 1966 en de OS van Mexico 1968.

Helaas, na enkele wedstrijden in 1965 werd duidelijk dat het gewoon niet meer ging. Uiteindelijk, na een langdurig ziekbed in het Ziekenhuis Zuidwal in Den Haag stierf hij op 27 oktober aan zijn niet te helen kwaal. Frans Luitjes werd op 2 november 1965 onder grote belangstelling ter ruste gelegd op begraafplaats Westduin, nabij Kijkduin.

Een grote schare belangstellenden was hierbij aanwezig. Naast familie waren er vertegenwoordigers van de K.N.A.U. van NOC*NSF, van het Ministerie van CRM en ook een groot aantal actieve en oud-atleten.

Marius Bos

► Frans Luitjes en de nationale estafetteploeg

Het artikel over Frans Luitjes in de vorige Vriendenband inspireerde Ron Popma tot het inzenden van bijgaande foto, genomen na afloop van een training van de nationale estafetteploeg op de Nenijtobaan in Rotterdam, ter voorbereiding op een zeslandenwedstrijd in het Heiselstadion in België. Ron schrijft daarbij, dat Frans Luitjes een goede vriend van hem was, die op dezelfde begraafplaats begraven ligt als zijn ouders. Hij brengt nog wel eens een

De nationale estafetteploeg met vlnr.: op de achterste rij Piet Tamminga, Bob Vos, trainer Wil Westphal en Ron Popma; op de voorste rij Rob Heemskerk, Leo de Winter en Frans Luitjes.

bezoek aan het graf van zijn vroegere vriend. Wat de foto verder zo bijzonder maakt is dat hij – onbedoeld – een link legt naar nog twee andere onderwerpen in deze Vriendenband: het interview in de Voetlichtribriek met Christian Tamminga, de zoon immers van de hier gefotografeerde Piet Tamminga, en

het artikel over de situatie rond de Rotterdamse atletiekaccommodaties, waar dezelfde Nenijtobaan een voorname rol in speelde.

Piet Wijker

► De kunststofbanen in Nederland

De vraag of ik een tekstuele bijdrage wilde leveren voor het negentig jarig bestaan van de KAV Holland had ik snel en positief beantwoord. Mijn idee was om een korte column te leveren op een A4 en zo weinig mogelijk namen te gaan noemen. Ik ontkwam echter niet aan een naam: Roosen.

Die naam is niet alleen voor mij, maar voor velen aan deze club onlosmakelijk verbonden. Door Wim Roosen (voetbalinternational van HFC), de atleet en latere voorzitter die zijn zoons bij de Haarlemse club in alle geledingen zag opduiken: Cees, Wim en Fred. Later ook de kleinkinderen trouwens.

Zo produceerde ik mijn eerste alinea.

Tijdens zijn eerste zittingsperiode als voorzitter was Wim Roosen sr. namens de drie Haarlemse atletiekverenigingen tevens voorzitter van de commissie die de aanleg van een kunststofbaan begeleidde. Toen waren er slechts drie ‘vol’ kunststofbanen in Nederland (Papendal, Den Haag en Sittard gingen Haarlem voor, terwijl Nijmegen en Groningen spoedig volgden). Haarlem deed mee in de top en ook stevig mee op het hoogste wedstrijdniveau, dus ook atletiekbaan met kunststof top laag.

Zo bezocht ik deze nieuwe Pim Mulier baan voor de Coupe Nationale Nederlanden en dus kende ik ‘de andere club’ van Haarlem ook. Maar ik werd eerst trainer bij de twee beroemde clubs, die van de dames bij Atmodes en bij de heren van de AV Haarlem. Voor ik gevraagd werd bij de andere club: het Rooms Katholieke Holland Haarlem.

Maar hoeveel kunststofbanen waren er toen in Nederland, vroeg ik me af en hoe stond Haarlem in dit “klassement”? Ik besloot de vraag uit te zetten en kwam zodoende uit bij de twee Chrissen: Konings/v.d. Meulen. Mijn vraag had nogal wat voeten in de

Het begin van de kunststofhistorie in Nederland: Onder het toeziend oog van o.a. Ad Paulen testen Chris Mooij (links) en Ger Kater twee proefkunststofstroken die op Papendal waren aangelegd. We hebben het over het jaar 1967. (foto Arnhemse Courant, bron: De Atletiekwereld)

aarde en behoorlijk wat archiefstukken doken op van onder het stof. Zelf surfde ik ook heel wat tijd over het wereldwijde web. Want mijn eigen naslagwerken staan opgeslagen in Nederland en heb ik niet onder handbereik in het buitenland.

De rubkorbaan in Drachten viel bij mij eerst af, omdat het sterk afweek van banen die door Bolidtan, Recordtan, of Regupol enz. waren aangelegd. Maar het was wel kunststof. Dat had ik aan den lijve ondervonden, toen ik daar een van mijn eerste wedstrijden deed. Ik herinnerde me ook nog dat het kleefde op die warme zaterdag.

Er kan zo een drietal typen banen worden onderscheiden:

- * Spraycoat banen: opgespoten kunststof op asfalt onderlaag.
- * Sandwich banen: dikke polyurethaan laag met gebonden rubbergranulaat met daarop een dikkere slijtlaag korrel.
- * Volkunststof banen: in stroken gelegd.

Ook de baan op de KMA van Breda telde ik niet mee, omdat het een 300 meter baan betrof.

Zo maakte ik deze top tien. (met behulp van de diverse helpers, zonder dat ik op dit moment de illusie heb dat het “precies” klopt.)

1. Papendal, eerste kunststofbaan (op 7 mei 1971 werd de atletiekbaan op Nationaal Sport Centrum Papendal officieel geopend).
2. Drachten, juni 1971
3. Den Haag, 1976 Zuidlarenstraat
4. Haarlem, 1976 Pim Mulier
5. Roosendaal, 1977 Redband
6. Sittard, 1977 De Baandert => de eerste achtbaans rondbaan
7. Groningen, 1978 Stadspark
8. Nijmegen, 1978
9. Utrecht, 25/4/1981 Overvecht => de tweede achtbaans rondbaan
10. Amsterdam, 26/9 1981 Ookmeer => de derde achtbaans rondbaan

Ondertussen vroeg ik me af, of het niet tijd wordt voor een officieel document over de ontwikkeling en de geschiedenis van de kunststofatletiekbanen in Nederland. Niet alleen de wedstrijdaccommodaties, maar ook de diverse trainingslocaties met minder banen, of alleen rechte stukken, of hele kleine baantjes.

Mijlpalen:

50e:

75e: 1991 => AV NOP Emmeloord

100e: 1996 => PAC, aan het Langepad te Rotterdam

150e?

Of, de vraag: waar lag de eerste gekleurde kunststofbaan (niet rood); zwart => Drachten?
Daarna blauw? Daarna meerkleurig?

Of, de eerste Mondo kunststofbaan: De Keien.

Met dank Chris Konings en Chris van der Meulen is een klein stukje over de atletiek in Haarlem uitgegroeid tot een aanzet voor een stuk over kunststofbanen in de Nederlandse atletiekgeschiedenis. Daarvoor is een langere speurtocht door kranten en tijdschriften nodig. Wordt vervolgd.

Sportgroeten:

Gerard Lenting

(atletiekcoach in Brazilië voor Powerade-team in Rio de Janeiro)

Aanvullingen en of opmerkingen graag naar gerard.lenting@gmail.com

Als iedereen regelmatig zou bewegen zouden we ons **fitter**, gezonder en mentaal beter voelen. Dat geldt zeker ook voor **65-plussers**.

Yalp en Olga Commandeur zorgen samen dat senioren op een leuke manier in beweging komen. Dit doen zij op een speciale manier. Met een beweegtoestel voor ouderen. Olga Commandeur verzorgt bij iedere Yalp locatie in Nederland **advies en ondersteuning**.

www.yalp.nl/oudereninbeweging
T. 0547 - 289 410 E. info@yalp.nl

Ouderen in beweging
samen op een Olga Commandeur plein

Meer sporten en nieuwe mensen ontmoeten.
Samen bewegen op een Olga Commandeur Plein.

YALP | Nieuwenkampsmaten 12 | 7472 DE Goor | T. 0547 289 410 | F. 0547 289 411
info@yalp.nl | www.yalp.nl | Twitter: @YalpLetsPlay

Fietsweekend 29 en 30 augustus

Het weekend is dus 29 en 30 augustus vanuit het HRC Het Eeserhof, Dorpsstraat 2, 9536 PE in Ees, bij Borger.

Op de zaterdag wordt een tocht gemaakt van ± 50 km.

We zullen onder meer de schaapskudde bezoeken op het Balloërveld en het Boomkroonpad midden in de bossen.

Het programma:

Zaterdag 29/08: vertrek fietstocht tussen 10 en 10.30 uur,
Onderweg is er een stop voor de lunch,
Diner om 19.00 uur

Zondagmorgen: Eventueel bezoek Hunebedmuseum, ca vanaf het hotel ± 4 km.
Na 12.00 uur vertrek.

Het eenvoudigste is dat jullie zelf het hotel regelen en de afspraken maken. Zeg er even bij dat u van de KNAU groep bent.

Website: www.hotel-eeserhof.nl

Telefoon: 0599 238 638.

Informeer na reservering ons ook even: krisvasse1939@outlook.com of tel. 0599236062.

De prijs van een 2 persoonskamer bedraagt € 79,50 per nacht.

De prijs van een 1 persoonskamer bedraagt € 54,75 per nacht.

Beiden inclusief ontbijt buffet.

Per gereserveerde kamer wordt een toegangskaart voor het Hunebedmuseum beschikbaar gesteld, ter waarde van € 9,50.

Zie voor gedetailleerde gegevens de website.

Enige linkjes:

<http://www.hunebedcentrum.eu>

<http://www.buitencentra.nl/buitencentrum-Boomkroonpad.aspx>

<http://v2.schaapskuddebaloerveld.nl/index.php>

We hopen jullie eind augustus te mogen begroeten.

Hartelijke groet'n

Kris en Willy Vasse

VOOR HET VOETLICHT

Polstokhoog springende ondernemer met een missie

Christian Tamminga: “Ik ben niet alleen supplier van de bond geworden om te sponsoren, maar ik wil ook samen met de bond kijken wat ik kan doen om in de toekomst goede atletiekbanen te gaan neerzetten. Een echte samenwerking dus.”

(foto Piet Wijker)

Infobox

<i>Naam:</i>	Christian Tamminga
<i>Geboren:</i>	30 april 1974 te Leiden
<i>Discipline:</i>	polstokhoogspringen
<i>Titels:</i>	Ned. kamp. B-jun.: polshoog in- + outdoor 1991; A-jun.: polshoog 1991 (ind.), 1992 in- + outdoor, 1993 in- + outdoor; zevenkamp (ind.) 1993 Sen...: polshoog 1995, 2000, 2001 (ind.), 2002 (ind.), 2006; hink-stap-springen 1998
<i>Deelnemer WK:</i>	2001, 2003
<i>Deelnemer EK:</i>	1998, 2006
<i>Goodwill Games:</i>	2001
<i>Deelnemer WJK:</i>	1992
<i>Deelnemer EJK:</i>	1993
<i>Records:</i>	Ned. recordhouder A-jun.: polshoog 1991-1992 (in- + outdoor); Ned. recordhouder.: polshoog 1994 – 1996, 1998-2004 polshoog 5,76 m, ver 7,32 m, hink-stap 15,18 m (ind.)
<i>PR's:</i>	

In de euforie over de medailles die de Nederlandse atletes en atleten op de EK Indoor in Praag veroverden, is het wellicht voor de meesten van u een wat onderbelichte zaak gebleven, maar de prestatie van Renaud Lavillenie bij het polsstokhoogspringen was er – letterlijk – een van hoog niveau. In feite was de 6,04 m waarmee de Fransman, voor de vierde keer alweer, de Europese indoortitel binnenhaalde, nog nooit eerder vertoond tijdens dit toernooi en dus een kampioenschaprecord.

Je vraagt je onwillekeurig af waar dit ooit zal eindigen. Niet dat wij dat nog mogen meemaken, trouwens. Op mondiaal niveau heeft men er in de vorige eeuw eerst meer dan een halve eeuw over gedaan om van 4 naar 5 meter te geraken, waarna onder invloed van de glasvezelstokken binnen een kwarteeuw het gat van 5 naar 6 meter werd overbrugd. In 1985 werd de 6 meter bedwongen. Inmiddels zijn we 30 jaar verder en 16 centimeter opgeschoten. Het ligt dus niet zo voor de hand om te veronderstellen dat ook de 7 meter ooit nog eens zal worden overbrugd, maar 6,50 meter, oftewel nog 34 centimeter erbij, lijkt haalbaar.

De drie musketiers

‘Klets maar lekker’, hoor ik u fluisteren. Ja, wat Nederland betreft hebt u dan eigenlijk wel gelijk. Want daar zijn we, sinds de drie musketiers Christian Tamminga, Laurens Looije en Rens Blom de polsstok definitief in het foedraal hebben opgeborgen, niet verder gekomen dan Blom’s nationale record van 5,81 m uit 2004. Dezelfde hoogte als het wereldrecord van de Rus Wladimir Poljakow in 1981, om onze achterstand op het mondiale niveau nog maar eens in jaartallen uit te drukken.

Nu hoeft er in ons land maar één bikkelaar tussen de huidige lichte te zitten die er helemaal voor wil gaan en je hebt zo’n achterstand relatief snel verkleind. Maar hebben we die ook? Christian Tamminga heeft daar wel een mening over: “Van de tien topsporters, misschien wel van de honderd, is er maar één die er alles voor over heeft. Kijk, ze hoeven het heus niet allemaal te doen zoals ik het gedaan heb, maar er zijn momenten dat er keuzes gemaakt moeten worden. Dan zeg ik van: *als je echt een volgende stap wilt zetten, dan moet je die en die keuzes maken*. Maar dan moeten ze iets sociaals opgeven, of ze moeten geld inleveren, of een tijd ergens naartoe. En dan zie je ze denken van: *ja, maar ik heb het thuis toch ook goed!* Of: *ja, maar dan ga ik die en die even missen*. En dan zeggen ze: *ja, nee, dat heb ik er nou weer net niet voor over*. Maar dat is het hem nou juist!”

Verslinderd

Tamminga heeft recht van spreken. Wat die er allemaal voor heeft gedaan om aan de top te komen, grenst aan het onwaarschijnlijke. Opgegroeid in een gezin waarvan de vader, oud-sprinter Piet Tamminga, al totaal verslinderd was aan de atletiek, was er voor de kleine Christian ook geen ontkomen aan, natuurlijk. “Mijn vader en ik, wij gingen elke dag naar de baan, toen ik nog een jong ventje was. Daar gingen we verspringen, of sprinten, of we gingen kogelstoten. Tot ik op een gegeven moment, op mijn elfde, twaalfde, een polsstok in mijn handen had. Toen zei ik tegen mijn vader: *ja, dit wil ik*

doen, dit is mijn onderdeel. Dat zei ik eigenlijk al direct. Maar ja, mijn vader was sprinter, die had geen kaas gegeten van polsstokspringen. Maar ik had heel veel bewegingsgevoel en sprong al vrij snel 3,80 of zo, als C-jongetje, met een stalen stok ook nog.”

Al wist Piet Tamminga dus niets van polsstokhoogspringen, pushen bleef hij zijn zoon wel en daar is Christian hem dankbaar voor. “Het klinkt altijd heel negatief dat je gepusht wordt door je vader, als je twaalf, dertien bent. Dan werd je bij je vriendjes weggehaald en moest je weer trainen. Maar achteraf is het super geweest dat-ie me zo stimuleerde. Toen ik vijftien, zestien was draaide dan ook alles om atletiek.”

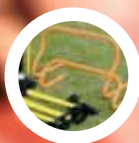
Overigens heeft het er nog even naar uitgezien, dat er voor Christian Tamminga een carrière in de modewereld was weggelegd. Na zijn middelbare schoolopleiding volgde hij de opleiding MDGO mode en kleding en kwam hij daadwerkelijk enige tijd achter de naaimachine terecht. “Iets heel anders, ja”, lacht hij. “Dat komt, mijn moeder heeft altijd in de mode gezeten, dus dat was eigenlijk de richting die ik op een gegeven moment koos. Achteraf had ik beter de medische kant kunnen kiezen, dat zou een iets betere basis zijn geweest voor de CIOS-opleiding die ik later heb gedaan.” Want het bloed kroop waar het niet kon gaan en dus werd sport de uiteindelijke beroepsrichting.

Alles zelf doen

Als jonge, ambitieuze atleet moest hij echter overal zelf achter zien te komen, want veel expertise was er in ons land op polshooggebied niet. Misschien heeft hem dat wel mede tot de ondernemer gemaakt die hij nu is. Christian: “Ik was wel degene die alles zelf ging uitzoeken, met behulp van George Friant, die toen bondscoach was. George gaf training in Eindhoven en in Hasselt. En ik was de enige eigenwijze uit Den Haag en omstreken die letterlijk met de trein naar Hasselt of Eindhoven ging om daar te gaan trainen met George. Ja, ik wilde gewoon polsstokspringen, dat was mijn ding! En George die zag mij eerst komen van: *wat komt hier nou voor een jongetje?* Maar binnen anderhalf jaar, geloof ik, sprong ik 4,60, 4,70. Puur op, nou ja, gewoon aanpakken. En eigenlijk is dat de rest van mijn carrière zo doorgedaan. Want ik ben naar het buitenland gegaan, ook weer naar de beste coaches.”

Telkens als er weer wat geld bij elkaar gesprokkeld was – waarbij zowel zijn ouders als zijn partner Karin van der Voort, die hij al kent vanaf zijn vijftiende, driftig meehielpen – regelde Christian ergens een trainingsstage: bij Chris Leeuwenburgh in Amerika, bij Sergej Boebka in Monaco (Christian: “In een auto die Monaco bij wijze van spreken net kon halen; Boebka leerde mij in drie weken tijd heel veel trucs.”), in Parijs bij de Franse polsstokhoog-school, of in Zuid-Afrika. Overal waar hij dacht zijn kennis van het polsstokhoogspringen te kunnen vergroten, trok hij naartoe. “Op een gegeven moment had ik een paar sponsors, want ik sprong natuurlijk ook al vrij snel, na twee jaar, het Nederlands juniorenrecord van 5,06 m. Als ik er achteraf op terugkijk, ben ik eigenlijk mijn hele carrière ondernemer geweest. Ik wilde niet afhankelijk zijn van partijen, of wat dan ook. Ik moest gewoon alles zelf doen.”

- Loopnummers
- Werpen
- Springnummers
- Wedstrijdmaterialen
- Trainingsmaterialen
- Kinderatletiek
- Kracht en Fitness

De specialist in atletiekmaterialen

Optimale service, de beste selectie en de beste merken, o.a.

Telefoon: +31(0)10 - 226 43 90 | mobiel: +31 (0)6 - 21 28 12 99

E-mail: Christian@tammingasports.nl

Website: www.tammingasports.nl

Trainen in Moskou

Dat ging soms behoorlijk ver. Christian: “Op een gegeven moment heb ik gewoon een Russische coach gebeld. Half in het Engels, half in... nou ja, allerlei talen, heb ik hem gevraagd: joh, ik wil bij je trainen, waar ben je volgende maand? En daar ging je dan weer naartoe.” Tamminga doelt hier op Valeriy Kogan, de trainer die polsstokspringer Radion Gataullin naar hoogten voorbij de zes meter bracht, de tweede die dit presteerde na Boebka en de eerste indoor. Met Kogan kon Tamminga het al snel goed vinden; hij zou er nadien nog diverse malen bij terugkeren. “Achteraf denk ik wel eens, dat ik wat meer geloof had moeten hebben in de mensen om mij heen die dichterbij waren, had ik misschien wat meer de thuissituatie moeten opzoeken. Maar ja, het gras bij de burens is altijd groener dan bij jezelf. Dus ik was constant maar op zoek naar het beste”, blikt Christian Tamminga terug. “Het enige wat ik wel had – daarom heb ik ook zoveel jaren mijn carrière kunnen doen – was dat ik heel stabiel was qua persoon. Ik had voor mezelf een erg scherp beeld van wat ik wilde en hoe ik het wilde. Ik sprong niet van de hak op de tak. Als ik een lijn trok, dan trok ik die bij wijze van spreken jarenlang door.”

Daar kwam zelfs Valeriy Kogan achter toen Christian, na enige tijd bij hem te hebben getraind, hem ging vertellen hoe hij moest coachen. “Achteraf denk ik wel van mezelf: wat ben je eigenlijk een arrogante lul, een verschrikkelijk mannetje! Het was zo’n drie maanden voor de WK in Edmonton. Toen heb ik gezegd van: *ik train nu zes maanden bij je, ik ben een complete atleet, ik snap het helemaal, maar ik vind dat ik nu bepaalde dingen moet doen om beter te worden. Ik heb me nog niet gekwalificeerd en ik mis bepaalde dingen die ik altijd heb gedaan. Die moet ik nu doen. Want anders ga ik die WK-limiet niet halen.* Ik heb het met hem besproken, ben het gaan doen en vervolgens, drie, vier weken later voelde ik echt dat het weer werkte. Uiteindelijk spring ik die limiet en ik word zesde van de wereld! Maar zo eigenwijs was ik dus, dat ik mijn coach zei van: *joh, ik moet het zó doen.* En hij accepteerde dat. Eerst was het heel erg van: *je moet naar mij luisteren.* Maar toen hij zag dat ik beter ging springen, beter ging lopen, kon hij daar weinig tegenin brengen.”

Bepaalde gekte

Nu droegen de barre condities waaronder de Russische coach Tamminga soms liet trainen, ook zeker bij tot diens mentale hardheid. Christian: “Je moet een bepaalde gekte hebben om naar de uiterste vormen te gaan, om je lichaam te laten wennen aan de meest extreme omstandigheden. Op een gegeven moment, ik was in Moskou en ik had echt..., het waren vreselijke omstandigheden. Het was buiten min 40, ik zat naar de training toe twee uur in de metro en twee uur terug en we trainden twee keer per dag. Dus ik zat alleen al acht uur in de metro! Ik kwam om elf uur ’s-avonds thuis, moest dan nog eten en de volgende dag om zeven uur alweer op, want we trainden weer om negen uur. De polsstokmat moest ik na elke sprong weer bij elkaar schrapen; het was gewoon een klein matje en levensgevaarlijk. Dus op een gegeven moment, na zo’n week of twee, zeg ik: *waarom zitten we hier in godsnaam? Ik snap het niet. Zegt-ie: when you go back, you have holiday.* Ik zeg nog: *hoezo, als ik terug kom?* Maar toen ik terugging, was het of ik in een

paradijs kwam. Dat ik hier ‘s-avonds soms in de vrieskou moest trainen met de lampen van mijn auto aan om licht te hebben, vond ik helemaal niet eens meer erg. Want weet je, hier moest ik het mee doen en het was beter dan dat ik het in Moskou had.”

Christian is ervan overtuigd, dat die instelling hem later ook hielp in Edmonton, waar hij met 5,75 m zesde werd. “Ik stond daar echt van: mij kan niks meer gebeuren.”

Vergeeten voordracht

Tamminga heeft in zijn carrière diverse tegenslagen gekend in de vorm van langdurige blessures, maar steeds wist hij hiervan te herstellen en kwam hij terug. Zoals in 2003. Na een langdurige enkelblessure het jaar ervoor sprong hij in Pretoria over 5,70 m, waarmee hij zich in principe had gekwalificeerd voor de Olympische Spelen in Athene. Het jaar erna hoefde hij dus nog slechts de B-limiet van 5,55 m te halen en daar draaide hij zijn hand niet voor om. Christian: “Die 5,55 heb ik wel twintig keer of zo gesprongen.” In Athene kwam hij echter nooit. “De Atletiekunie was me vergeten voor te dragen bij NOC*NSF. Ik dacht: joh, laat mij die limiet maar springen. Ik spring het nog wel in 2004.” Naarmate het seizoen vorderde werd dat echter een steeds groter probleem en lukte het dus niet. Christian: “Achteraf denk ik van: had ik er maar een rechtszaak van gemaakt. Want het was gewoon puur een probleem van de bond. Het was een half jaar na dato, na mijn limiet, dat ze mijn dossier tegenkwamen, letterlijk op het bureau van de bond. Het heeft mij wel een jaar gekost, voordat ik dat mentaal een beetje verwerkt had; 2005 was voor mij een heel slecht jaar.”

Na een laatste nationale titel plus deelname aan de EK in 2006 en nog enkele NK-medailles in de jaren die volgden, maar ook na opnieuw een paar blessures en een herniaoperatie in 2007, hield Tamminga het vijf jaar geleden voor gezien. Hij had toen bij elkaar veertien nationale titels vergaard en meer dan tien keer een Nederlands record verbeterd. Het laatste, zijn in 1998 in Hechtel gesprongen 5,76, hield zes jaar stand. Hij kijkt er al met al met voldoening op terug, mede omdat hij in al die jaren zoveel interessante mensen heeft ontmoet. In eigen land heeft de concurrentie met Laurens Looije en Rens Blom zeker een positieve invloed gehad op zijn prestaties, ook al kozen ze alle drie hun eigen pad. Christian: “Wel heb ik het gevoel, dat we alle drie hoger hadden kunnen springen. Ik denk dat Rens en Laurens dat ook hebben. Als we meer met elkaar hadden samengewerkt, was het misschien heel anders gelopen.”

Ideaalplaatje

Aansluitend aan zijn atletiekloopbaan begon Christian Tamminga zijn eigen atletiekschooltje. Hij wilde atleten gaan coachen, ten eerste omdat hij immers geheel verknocht is aan de sport en ten tweede, omdat hij gedurende zijn eigen carrière ervaring had opgedaan die hij dacht te kunnen overbrengen op zijn pupillen. “Ik meende dat ik ze kon helpen met hun looppad, al moeten ze uiteindelijk zelf kiezen. Want is er iemand anders beter, dan moet je daar naartoe. Dan ben ik ook maar een passant. Je moet als atleet altijd voor jezelf kiezen. Het is veels te kort dag om jaren te verliezen door de verkeerde keuzes te maken.”

Al gauw kwam Tamminga echter in de commerciële kant van de atletiekbegeleiding terecht. “Dat begon met het verkopen van polsstokken. Toen kwam eigenlijk al snel de vraag: heb je ook startblokken, heb je ook hordes, heb je dit, heb je dat?” In ruim vier jaar tijd is dat uitgegroeid tot een business waarbij Tamminga Sports nu alles levert op het gebied van training en wedstrijden, op het kunststof van de baan na. Ook hier wordt een duidelijke lijn zichtbaar: “Ik vind de accommodaties in Nederland al jarenlang slecht, al is het iets beter geworden. Maar ik probeer op de een of andere manier te faciliteren dat er betere accommodaties komen. Dat de atleten straks enthousiast worden als ze op een atletiekbaan komen.” En uiteindelijk streeft hij naar het hebben van een eigen indooraccommodatie, met zijn eigen materiaal, waar zijn atleten gewoon overdag terecht kunnen. “Maar dat is een ideaalplaatje.”

Papendal maal vijf

De onlangs met de Atletiekunie aangegane partnerovereenkomst past ook in die duidelijk uitgestippelde lijn. “In principe hadden we al een soort commitment met de bond, omdat wij anderhalf jaar terug al zijn ingestapt in dat Athletics Champs project voor de pupilletjes. De werkgroep zocht een leverancier die ook mee wilde denken met hun programma. Wij zijn daar ingesprongen, leveren letterlijk veel materiaal.”

“Kijk, ik ben supplier van de bond geworden, niet om alleen maar te sponsoren, maar ook omdat ik wil proberen om te kijken naar: wat kan ik samen met de bond doen om in de toekomst goede atletiekbanen te gaan neerzetten? Een echte samenwerking dus. Ik ben ook een soort adviseur geworden. En natuurlijk ben ik die eigenwijze knuppel die daar weer zijn eigen ideeën over heeft. Daar merk je wel een bepaalde weerstand tegen. Maar ik wil proberen om minimaal vier, vijf Papendals in Nederland te gaan realiseren. Laat ik het zo zeggen: het fundament moet in Nederland goed zijn. Zodat de atleet de auto kan pakken en in zijn nabije omgeving naar een baan kan gaan, waar hij altijd terecht kan. Ik heb de beste partijen achter mij staan, de beste fabrikanten, wereldwijd. Wat dat aangaat heb ik het fantastisch voor elkaar. Alleen nu moet het nog aan de man worden gebracht. Natuurlijk moet het ook allemaal betaald worden, ik ben niet een soort sinterklaas. Maar ik wil gewoon..., ja gewoon omstandigheden creëren.”

Is dat eigenlijk niet heel begrijpelijk van een oud-atleet, die ooit in het schijnsel van zijn eigen autolampen zijn trainingen moest afwerken?

Jan Willem Landré (links) namens de Atletiekunie en Christian Tamminga zetten beiden hun handtekening onder de partnerovereenkomst. (foto Karin van der Voort)

Piet Wijker

AMSTERDAM
2016

6-10 JULI 2016

OLYMPISCH STADION AMSTERDAM

WWW.AMSTERDAM2016.ORG

ATHLETICS
LIKE
NEVER
BEFORE

INTERNATIONAL PARTNERS

HOST INSTITUTIONS

Ministerie van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap
Ministerie van Sport

Provincie Noord-Holland

Pim Mulier

(over een Friese heer van stand, die werd geboren op 10 maart 1865 op de Aylva State in Witmarsum.)

De door drs. Daniël Rewijk, leraar aan een Hoofddorps Lyceum, geschreven biografie van deze, ook voor de Atletiekunie, bijzondere man, vormde de basis voor het proefschrift dat Rewijk op 12 maart jl. verdedigde op de Universiteit van Groningen.

Daniël Rewijk, inmiddels dr. Rewijk, want hij slaagde cum laude, gaf zijn dissertatie de titel “Captain van Jong Holland” mee.

Ik mocht namens de Atletiekunie en de Stichting Atletiekerfgoed de promotieplechtigheid bijwonen. Voor iemand uit een nabij gelegen turfstekerij een hele onderneming om je te mengen onder de stadjes, want zo noemen de echte stads-Groningers zich. Op naar de Ossenmarkt over de Spilsluizen naar de Oude Boteringestraat, de Broerstraat en vervolgens via de Kijk in ‘t Jatstraat naar de Beurs.

Wat een reis! Bij de plechtigheid waren ca. 250 personen aanwezig, onder wie, zoals zo vaak, veel bekende gezichten uit de sportwereld. Weleens van Hedman Bijlsma gehoord? Er is niemand in Nederland, of waar dan ook, die zoveel gegevens over schaatsen paraat heeft. Binnenkort kom ik er op terug in een verhaal over wijlen Henk Arends.

Natuurlijk was daar Wiebe Wieling, de voorzitter van de Vereniging de Friesche Elfsteden. Hij mocht de eerste vraag stellen aan Rewijk. Een lastige over het conflict Hettema-Hellinga bij de oprichting van de vereniging. Maar er waren meer kritische vragen. Bij één stelde Rewijk aan zijn opponent de wedervraag: “mag ik even hierover nadenken?”

Het werk van Frans van den Nieuwenhof van Voetbal International, waaraan Erfgoed meewerkte, kwam niet ter sprake. Van den Nieuwenhof noemde Pim Mulier een bedrieger. Rewijk gaat daar niet in mee, maar stelt wel dat hij een man was vol tegenstrijdigheden.

Wiebe Wieling (rechts) vuurt de eerste vraag af op Daniël Rewijk.

(foto: Leeuwarder Courant/Duncan Wijting)

Na een vijftig minuten durende ondervraging bonsde de pedel met zijn staf en trok het hooggeleerd gezelschap zich terug om na vijf minuten terug te keren met het verdict: cum laude geslaagd.

Niet in de zaal, maar al wandelend door de Kijk in 't Jatstraat naar de Beurs heb ik hem gefeliciteerd. Hij was erg verrast, dat de Atletiekunie en Atletiekerfgoed aanwezig waren. Hij begon te vertellen over zijn eigen atletiek- en triatlonverleden. Zijn vrouw deed er nog een schepje bovenop. Zij is tweemaal Nederlands kampioen veldloop geweest. Voor ons zal dat wel een zoektochtje opleveren.

De jacht op het boek mislukte. Het bovenzaaltje van de Beurs was veel te klein voor de enorme belangstelling. Maar Erfgoed gaat in de herkansing, dat boek komt er wel. Een plaatsje in de bibliotheek is al gereserveerd.

Durk van Saene

Op de voet blijven volgen...

Dit zou een advies van een coach kunnen zijn aan een langeafstandloper, maar het is het niet. Dit is de werkwijze van het **Jeugdfonds van de Vrienden**. Zo snel er een signaal komt van een talent, gaan wij hem of haar volgen en bepalen dan, of ondersteuning vanuit het Jeugdfonds gegeven kan worden. Als dat zo is vragen wij aan de genomineerde atleet wat de plannen zijn voor het huidige seizoen en wat de ambities zijn voor de toekomst op langere termijn. Ook dat blijven wij volgen. Is de ondersteuning vanuit het Jeugdfonds – om welke reden dan ook – beëindigd, dan nog blijven wij “onze” mensen volgen. In dit verslag een update van de atleten die in 2015 door ons ondersteund worden en natuurlijk aandacht voor hen die in voorgaande jaren vanuit het Jeugdfonds een steuntje in de rug kregen.

► Sina Mai Holthuijsen

Kogelslingeren is bepaald geen atletiekonderdeel voor in de winter, dus het blijft vooral bij trainen. En dat heeft zij veel en gemotiveerd gedaan. Eind maart ging Sina weer regelmatig naar Parijs om daar weer te gaan trainen met topcoach Youri Sedykh, tweevoudig Olympisch kampioen, wereldkampioen en 3 x Europees kampioen. Het wereldrecord staat nog steeds op zijn naam. Tijdens de Europese kampioenschappen in Stuttgart (1986) slingerde hij de kogel 86,74 m ver.

► Joris van Gool

Het afgelopen indoorseizoen begon voor Joris hoopvol. Voor het eerst liep hij de 60 m onder de 7,00 seconden. Op 11 januari liep hij in Amsterdam 6,97. Voor een 16-jarige een bijzonder snelle tijd. Op de seniorenranglijst van dit jaar bezet hij hiermee de 6^e plaats. Ook op de horden waren de eerste resultaten hoopvol. Jammer genoeg is daarmee alles over het indoorseizoen van Joris gezegd. Door een scheurtje in zijn hamstring was het over en uit. Gelukkig is direct een wijs besluit genomen en is door zijn begeleiders een plan opgesteld om op een voorzichtige, maar vooral verantwoorde manier te werken aan zijn herstel. Het gaat de goede kant op en zijn focus is nog steeds gericht op deelname aan de Europese jeugdkampioenschappen in het Zweedse Eskilstuna in juli.

► Dominique Esselaar

Op 21 februari haalde Dominique met een sprong over 4,10 meter een bronzen medaille op het NK indoor voor senioren in Apeldoorn en een week later werd zij Nederlands kampioene bij de A-junioren met een sprong over 4,15 meter, waarmee zij haar PR met 5 cm verbeterde. Doordat de limiet voor het EJK op 4,00 m staat kan Dominique zich gaan opmaken voor een reisje naar Zweden. Zij is dus zeker op de goede weg.

► Menno Vloon

Tijdens het NK indoor begon Menno als laatste aan het polsstokhoogspringen. Op de aanvangshoogte van 5,20 m had hij 2 pogingen nodig, waarna hij 5,30 m oversloeg en

vervolgens driemaal faalde op 5,40 m. Menno zegt zelf dat hij sneller en sterker is geworden en bezig is aan een omschakeling naar langere polsstokken. Zijn doel is dit jaar om zich te kwalificeren voor de Europese kampioenschappen onder de 23 jaar, welke gehouden zullen worden in Tallinn. De limiet voor het polshoog daarvoor is 5,25 m. Alle vertrouwen dat dit gaat lukken.

► Bart van Nunen

Bart was erg actief bezig in de winterperiode en heeft heel veel kilometers gemaakt. Hij startte en finishte in de Zevenheuvelenloop, de Sylvestercross, de Abdijcross, in Schoorl voor het Nederlands kampioenschap 10 km en de City-Pier-City loop. Tussendoor had hij nog een trainingsstage van 2,5 week in Portugal, waar hij intensief trainde met internationale atleten, waaronder Marius Ionescu, een sterke Roemeense atleet, deelnemer aan de Olympische Spelen in Londen op de marathon en op 1 maart winnaar van de 20 van Alphen. De uitslagen laten zien dat Bart klaar is voor een mooi zomerseizoen. Het meest hoopvolle is, dat Bart vaak als eerste atleet onder de 23 jaar finishte; daarmee lijkt hij direct op zijn hoofddoel af te gaan: deelname en een mooie klassering bij de Europese kampioenschappen onder de 23 jaar in het Estlandse Tallinn. De limiet voor deelname op de 10 km staat op 29.40 en die hoopt hij te halen op 11 april in het Spaanse Huelva. Ter informatie: het PR van Bart is 29.04,30 en het huidige Nederlandse juniorenrecord. Het zou toch moeten lukken.

► Tony van Diepen

Tijdens het NK indoor was het doel om de limiet op de 800 m te lopen voor deelname aan het EK indoor in Praag. Dat plan lukte niet en met een 4^e plaats viel hij net buiten de medailles. De limiet voor deelname aan de Europese jeugdkampioenschappen (1.50,60) heeft deze 18-jarige atleet in januari al gehaald, toen hij in Apeldoorn een tijd liep van 1.49,47, slechts 0,3 boven zijn PR. Het echte bewijs van zijn goede vorm en zijn huidige hoge basissnelheid kwam een week later tijdens de NK voor junioren. Met 47,78 liep hij een nieuw Nederlands juniorenrecord op de 400 meter en tevens de limiet voor het EJK, die op 47,97

Tony van Diepen oogt zeer tevreden na zijn fraaie prestatie op de 400 m. (foto's Erik van Leeuwen)

staat. Toch wel lekker als je al zo vroeg in het seizoen de limieten op zak hebt.

► Denzel Comenentia

Als allround werper kan je je tijdens de Nederlandse winters alleen maar profileren op het onderdeel kogelstoten en dat deed Denzel. Tijdens de indoorkampioenschappen voor

senioren was er sprake van een prachtige tweestrijd tussen Patrick Cronie en Denzel, die uiteindelijk door laatstgenoemde in zijn voordeel beslist werd met het kleinst mogelijke verschil van 1 centimeter. De winnende afstand was 18,87 meter en de drie geldige worpen die hij liet zien waren alle ruim boven de 18 meter. De limiet voor het EK onder de 23 staat op 18,40, dus ook Denzel kan zich gaan opmaken voor een reisje naar Tallinn. Hopelijk komt daar dan nog discusswerpen en/of kogelslingeren bij.

Denzel Comenentia op weg naar zijn eerste seniorentitel bij het kogelstoten.

► EK indoor in Praag

Tot slot nog iets over atleten, die in eerdere jaren door het Jeugdfonds zijn ondersteund. Tijdens de hele mooie Europese indoorkampioenschappen hebben we bij deze atleten tranen van geluk en - jammer genoeg - ook tranen van verdriet gezien.

Nadine Broersen had nog teveel last van een enkelblessure die zij tijdens het NK in Apeldoorn had opgelopen en moest na een hele mooie start op de horden en een moeizame, maar geslaagde poging op 1,77 meter bij haar favoriete onderdeel het hoogspringen, de rest van de 5-kamp aan zich voorbij laten gaan. Natuurlijk hopen wij op een snel en goed herstel, waardoor de voorbereidingen voor het WK outdoor weer opgepakt kunnen worden.

Tranen van geluk bij **Maureen Koster**. Met een tijd van 8.51,10 op de 3000 m zat Maureen op 21 februari in Birmingham bijna 13 seconden onder de limiet en in Praag liep zij als een ervaren loopster met enorme porties inzet en durf. Op deze fraaie manier wist zij, na een sterk en tactisch gelopen serie, een mooie bronzen medaille in de finale te halen.

Volop ervaring is er natuurlijk aanwezig bij **Eelco Sintnicolaas**, die al voor de 4^e maal deelnam op de 7-kamp bij een EK indoor. Hoewel hij kwam voor goud, was er toch wel tevredenheid over zijn bronzen medaille. In een wedstrijd waarin hij veel risico's moest nemen, was dit het resultaat. Eelco: "Ik heb gestreden en dit is wat er uit kwam." Het blijft voor ons een mooi resultaat.

Nadine Visser haalde met tijd van 8,12 de halve finale op de 60 m horden, waarin zij een problematische start had en struikelde over de eerste horde.

Anouk Vetter behaalde een 8^e plaats op de 5-kamp met een meer dan eervolle vermelding, dat zij op 4 van de 5 onderdelen haar PR verbeterde.

Mooie prestaties, maar vooral mooie vooruitzichten voor “onze” Jeugdfonds atleten. Wij blijven ze op de voet volgen en vooruit kijken.

Wim van der Krogt

Wilt u het Jeugdfonds extra ondersteunen?

Dat kan. Stort dan uw bijdrage op het rekeningnummer van het Jeugdfonds: NL69 RABO 0181 2773 60 onder vermelding: Storting Jeugdfonds.

ATLETIEK WEEK

- iedere dag al het atletieknieuws op de website
- verslaggeving van vele wedstrijden in binnen- en buitenland
- en zesmaal per jaar interviews en reportages in ons magazine

Alles voor de atletiekfan op www.atletiekweek.nl

De allerlaatste Olympiër op de 400 meter

Soms kan ik mezelf wel voor mijn kop slaan. Ik bedoel, hoe stom kun je wezen? Zo barst ik van de naslagwerken, atletiekboeken die voor het grijpen staan of liggen, alle AW's sinds de Tweede Wereldoorlog en allerlei andere tijdschriften die vol staan met artikelen over atletiek. Trouwens, als je iets denkt te moeten beweren over een Nederlandse atleet of atlete in relatie tot de Olympische Spelen, heb je eigenlijk aan één boekwerk al genoeg: 'Olympisch Oranje' van Ton Bijkerk. Hierin kun je immers alles terugvinden wat je wilt weten op dit gebied.

Yvonne van Dorp schiet uit de startblokken tijdens de Ter Specke Bokaal in 1988. (bron: Atletiekwereld)

Maar nee hoor, ik ben intussen verwaand genoeg om te denken het zo ook wel te weten! En dus beweerde ik in de laatste Vriendenband van het vorige jaar, dat Marcel Klarenbeek op de Spelen van 1980 in Moskou de laatste Nederlandse Olympiër zou zijn geweest die aan een individuele 400 m had deelgenomen.

Niets van waar! Want hoe kon ik nu toch Yvonne van Dorp vergeten, de atlete van Holland-Leiden, die in 1988 in Seoel op de Spelen in actie was gekomen op de 400 m en daar in haar serie sneller was geweest dan ooit eerder in haar

leven op die afstand: 52,84 s? In haar kwartfinale kwam zij niet meer aan die tijd en nadien trouwens ook niet meer. Zevenentwintig jaar na dato staat zij er echter nog steeds negende mee op de Top Tien Aller Tijdenlijst.

Nu heeft waarschijnlijk niemand van u die kennis paraat, want anders was er binnen de Vriendenkring intussen vast wel iemand geweest die mij tot de orde had geroepen. Het was echter Yvonne zelf die mij op de vingers moest tikken, toen ik haar met mijn fout had geconfronteerd, nadat ik tijdens het sleutelen aan haar pagina op Wikipedia mijn eigen stommeit had ontdekt. Ze had mijn journalistieke kwaliteiten hoger ingeschat, liet ze mij fijntjes weten...! Ja, en het ergste is: weet u van wie de toevoeging op haar Wikipediapagina is, dat zij en niemand anders de laatste 400 meterloopster is geweest die voor Nederland op de Spelen is uitgekomen? Juist ja!

Ik denk dat ik me maar enige tijd ga terugtrekken bij de Tendai monniken in Japan om daar wat aan zelfreflectie te doen.

Piet Wijker

Onze jarige Vrienden

Om privacyredenen bij publicatie van de Vriendenband op de website heeft het bestuur besloten om niet meer de adressen en telefoonnummers te vermelden. Deze zijn te vinden in de ledenlijst die iedereen in boekvorm heeft ontvangen.
(tussen haakjes de nieuwe leeftijd)

Mei 2015

4 Marius Bos (77)	13 Marjo van Agt (57)
4 Sylvia Barlag (61)	14 Wilma Rusman - Zukrowski (57)
7 Norbert Groenewegen (56)	15 Jan Parlevliet (83)
8 Lidy Makkinje - Vonk (69)	20 Trudy Ruth (65)
9 Jan van der Voort (84)	20 Marian van Amsterdam (54)
11 Leo Witvliet (88)	22 Imke Parlevliet - Vaal (81)
11 Simon Vroemen (46)	22 Dicky van Lunteren - van Dijk (84)
12 Marijke Beentjes - van Zon (47)	26 Grete Koens (48)
12 Alfred Verhoef (69)	27 Koos van de Bunt (86)
13 Theo Saat (87)	27 Hans Douwes (79)
13 Ben Japink (72)	28 Ysbrand Visser (54)

Juni 2015

1 Marcel Klarenbeek (55)	17 Ton van Dorst (77)
5 Enno Tjepkema (50)	18 Wim Damen (75)
6 Nelli Rosier - Cooman (51)	19 Tilly Jacobs (59)
6 Chris Mooij (68)	20 Peter van Leeuwen (57)
7 Joop Weenink (93)	21 Yvonne van Stek - Smit (54)
8 Bas Zwijnenburg (74)	22 Truus van Amstel (59)
9 Elly van Hulst (56)	23 Jan Struijk (65)
11 Henk Appels (74)	24 Egbert Nijstad (73)
11 Joop Keizer (74)	25 John IJzerman (66)
12 Jet van Wageningen-v/d Giessen (73)	25 Wim van Hemert (76)
14 Margreet Verbeek (54)	25 Hans Westerkamp (77)
15 Truus Hennipman - Cruiming (72)	27 Jacob Dikken (82)
16 Corrie Bakker (70)	28 Klaas Kanis (70)
17 Eltjo Schutter (62)	

Onze jarige donateurs/donatrices

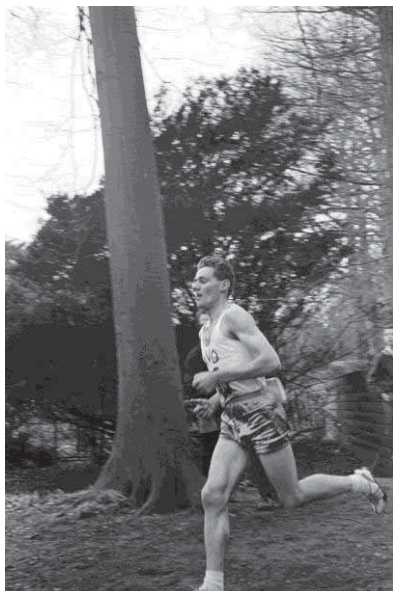
(tussen haakjes de nieuwe leeftijd)

Mei 2015

- 10 Wout Ineke (87)
- 17 Jannie Roffel - v.d. Togt (86)
- 18 Harry Joacim (77)
- 19 Annemarie (Wellerdieck) de Boer (69)
- 29 Elly Konings - Bakker (70)

Juni 2015

- 6 Lenie Blankenstein - Klop
- 7 Ietje Jonkers - Driessen (84)
- 27 Lenie Blankenstein - Klop (84)
- 30 Celine Kleyn - Rooms (87)
- 30 Gerrie Heinemans (72)

Bijzondere jarige

Af en toe plaatsen wij hier een foto van een bijzondere jarige. Dit keer is het de beurt aan Egbert Nijstad. Niet omdat hij binnenkort zo'n bijzondere leeftijd bereikt, maar omdat het onlangs 50 jaar geleden was dat hij naar de eerste van vele nationale titels snelde. Hier ziet u hem op 7 maart 1965 op weg naar de overwinning tijdens het NK Veldlopen in Lisse. *(foto Wikipedia)*